

той дълбоко оцѣняваше важността на бракътъ, то Радка падна въ едно голѣмо отчаяніе, тъй щото бѣше намислила сама живота си да скрати.

— Предпочитамъ да са убиях, нежели да тегля срамъ. Николаки да не ми бѣде зетъ?! Говоряше тя единъ день, сама въ спавалната си стая. — Какво ще кажътъ хората, когато са научятъ че Николаки не иде вече при насъ? Азъ имамъ доста завистници и неприятели, които да го привлекатъ. Мнозина родители вече му даватъ хиляди грошъ, само и само да го зематъ за зетъ защото знайтъ, че азъ немогъ да дамъ нето петъ хиляди на дъщеря си, освѣнъ ако си продамъ къщата. Но послѣ гдѣ ще живѣя?...

Тукъ млъкна... Но пакъ са съвзе и повика:

— Ха! това е грозно, колко ма мъчи тосъ недостоенъ мъжъ. Да нѣма пари нищо не би казала, но той може да има до сто хиляди гроша готови, че пакъ не дава нето двѣ пари, ахъ, това е страшно, чудо.

Слѣдъ тосъ монологъ, захвана Радка очаянно да си превива ржцетѣ и не мирно са разхождаше изъ стаята си. Но на единъ нѣтъ са спрѣ, лицето ѝ са развѣдри и вѣсело проговори:

— Ха! То не е злѣ, това ще ма избави. Тѣ съ мисль, която ми падна сега на ума, трѣба да ми помогне. О, колко съмъ луда, наказвамъ са безъ неволя! Не, нѣма си скратиъ азъ живота азъ трѣба да живѣя. Но като е нужно да стане жертва, то некъ стане онзи, който е заслужилъ. Мойто намѣреніе долу некъ неостане.